

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Ing. K. K.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Pezlem, advokátem se sídlem Oldřichova 23, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2006, č. j. FŘ-15462/11/06, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2009, č. j. 10 Ca 74/2007 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu – Jižní Město ze dne 19. 3. 2002, č. j. 42634/02/011912/6957, kterým mu byla dodatečně doměřena daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 ve výši 883 060 Kč.

Stěžovatel kasační stížnost opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Ve smyslu písm. b) citovaného ustanovení uvádí, že žalovaný dostatečně neobjasnil skutkový stav dané věci, a že při jeho zjišťování postupoval v rozporu se zákonem. V této souvislosti zdůrazňuje, že v rámci posouzení právní povahy jím přijaté platby ve výši 2 406 566, 76 Kč, vycházeli

správce daně i žalovaný z výpovědi jím navržené svědkyně Ing. K. – jednatelky společnosti K&K Kronos, spol. s r. o., učiněné na základě dožádání správce daně u Finančního úřadu v Blansku dne 30. 7. 2001, a to i přesto, že o konání tohoto jednání nebyl stěžovatel předem obeznámen, a z toho důvodu se nemohl jednání zúčastnit a klást svědkyni otázky; tím došlo k porušení § 16 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Stěžovatel rovněž nesouhlasí se závěrem městského soudu, že neunesl důkazní břemeno, a namítá, že požadavek žalovaného na prokázání všech rozhodných skutečností byl v rozporu se zásadou přiměřenosti zakotvenou v § 2 odst. 1 daňového řádu (stěžovatelem zjevně nesprávně označeného jako § 4 odst. 1), neboť předložení všech požadovaných důkazů přesahovalo jeho možnosti. Stěžovatel však správním orgánům poskytl všechny dokumenty, které měl ve své dispozici, a označil všechny osoby, jež by v dané věci mohly poskytnout relevantní svědectví.

Ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak stěžovatel, v souvislosti s posouzením nákladů vynaložených na cestu jeho osoby spolu s manželkou a dvěma dětmi na Korsiku, namítá, že se městský soud plně ztotožnil s tím, jak věc posoudil žalovaný, aniž by však své rozhodnutí v tomto smyslu odpovídajícím způsobem odůvodnil. Vedle toho se dále domnívá, že se městský soud dostatečně nevypořádal s jeho námitkami směřujícími proti procesnímu pochybení žalovaného. Stěžovatel proto napadený rozsudek považuje rovněž za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Na základě shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti v první řadě uvádí, že náklady vynaložené na cestu manželky stěžovatele na Korsiku mohly být výdaji souvisejícími s jeho podnikáním, ale mohly být též výdaji na osobní potřebu, přičemž podle § 31 odst. 9 daňového řádu bylo na stěžovateli, aby jejich souvislost s podnikatelskou činností prokázal. Stěžovatel uvedl, že se jeho manželka podílela na jeho podnikání, a že část nákladů byla vynaložena na její spolupráci, přičemž předložil rozhodnutí o rozdělení společného jmění manželů a dohodu o spolupráci, aniž by však v účetnictví uvedl příjmy a výdaje připadající na manželku, jak v případě spolupracujících osob předpokládal § 13 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Z dohody o spolupráci přitom bez dalšího nevyplývá, že by se jeho manželka při cestě na Korsiku skutečně podílela na jeho podnikatelské činnosti. Žalovaný dále uvádí, že při posouzení stěžovatelova příjmu ve výši 2 406 566, 76 Kč nebylo jako důkazu použito výpovědi Ing. K. ze dne 30. 7. 2001, nýbrž její výpovědi učiněné v přítomnosti stěžovatele dne 21. 12. 2001. Posléze uvedená svědecká výpověď byla získána zákonným způsobem. K důvodům, které jej vedly k závěru o nevěrohodnosti jmenované svědkyně, žalovaný odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí. Závěrem žalovaný podotýká, že v dané věci bylo provedeno rozsáhlé dokazování, v jehož průběhu byl stěžovatel seznamován s postupem správních orgánů a s jejich zjištěními, a že při zjišťování skutkového stavu vycházel z tvrzení stěžovatele a opatřil si všechny jím navržené důkazy.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

Z obsahu spisu městského soudu a ze správního spisu zdejší soud zjistil následující skutečnosti. Stěžovateli byla dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu pro Prahu – Jižní město ze dne 19. 3. 2002, č. j. 42634/02/011912/6957, dodatečně vyměřen daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 ve výši 883 060 Kč. Finanční úřad vycházel z výsledku daňové kontroly, během které zjistil, že stěžovatel do peněžního deníku zaúčtoval výdaje na „průzkumnou cestu“ na Korsiku, jíž se kromě jeho osoby zúčastnila též jeho manželka a dvě děti, v celkové výši 55 233,30 Kč. Z peněžního deníku stěžovatele dále vyplynulo, že dne 22. 7. 1999 byla na jeho účet připsána částka ve výši 2 406 566, 76 Kč, o níž uvedl, že se jedná o splátku dluhu pana K.

Z výdajů vynaložených na cestu na Korsiku finanční úřad uznal jako výdaje podle § 24 zákona o daních z příjmu pouze část připadající na stěžovatele samého, zatímco výdaje za manželku a děti považoval za výdaje na osobní potřebu dle § 25 téhož zákona. Stěžovatel k tomu uvedl, že se jeho manželka podílela na jeho podnikání, což dokládal rozsudkem, jímž došlo ke zrušení bezpodílového spoluvlastnictví manželů K., a dohodu o jejich vzájemné spolupráci při realizaci podnikatelské činnosti v oblasti cestovního ruchu. Finanční úřad však tyto dokumenty neakceptoval jako důkazy prokazující spolupráci jeho manželky.

V případě příjmu ve výši 2 406 566, 76 Kč finanční úřad stěžovatele výzvou ze dne 16. 11. 2000, č. j. 118141/00/011931/4152, vyzval k prokázání toho, že se jedná o příjem nepodléhající dani nebo od daně osvobozený. Stěžovatel uvedl, že se v tomto případě jednalo o prostředky z úvěru poskytnutého společnosti K&K Kronos, spol. s r. o., rakouskou bankou Weinviertler Sparkasse. Tyto prostředky byly poukázány na jeho účet, protože na žádost společnosti Kronos zřídil v rámci zajištění úvěru termínovaný účet u Komerční banky, a. s., s vkladem ve výši 500 000 Kč a následně provedl vinkulaci této částky na přivolení banky poskytující úvěr. Po připsání na jeho účet prostředky z úvěru vybral a poté je v hotovosti předal společnosti Kronos. K prokázání těchto skutečností stěžovatel navrhl především výslech pana K. ze společnosti Kronos. Přípisem ze dne 9. 1. 2001 pak finančnímu úřadu sdělil, že prostředky z úvěru předal dne 28. 7. 1999 jednatelce společnosti Kronos Ing. K., což doložil jejím písemným prohlášením ze dne 22. 12. 2000, že tyto prostředky dne 28. 7. 1999 od stěžovatele skutečně převzala. Finanční úřad pro Prahu – Jižní město dotyčnou prostřednictvím dožádaného Finančního úřadu v Blansku vyslechl ve dnech 30. 7., 16. 8. 2001 a 21. 12. 2001. Během prvního výslechu svědkyně uvedla, že peníze od stěžovatele neobdržela, a že přímo z úvěrového účtu hradila provoz společnosti, zatímco během druhého jednání sdělila, že předmětná částka byla poukázána na účet stěžovatele jako úhrada blíže neurčeného dluhu jejího otce. Při třetím výslechu konaném za přítomnosti stěžovatele jmenovaná potvrdila skutečnosti uvedené v písemném prohlášení ze dne 22. 12. 2000 a na dotaz finančního úřadu ohledně rozporu s jejími předchozími vyjádřeními uvedla, že si tyto skutečnosti nepamatovala a neověřila v účetnictví. Finanční úřad dospěl k závěru o nevěrohodnosti svědkyně Ing. K. a konstatoval, že se stěžovateli nepodařilo prokázat, že příchozí platba na jeho účtu ve výši 2 406 566, 76 Kč byla příjmem nepodléhajícím dani z příjmu.

Stěžovatel napadl dodatečný platební výměr odvoláním, v němž v souvislosti s cestou na Korsiku zejména uvedl, že jeho manželka spolupracuje na vedení cestovní kanceláře i přesto, že tato spolupráce není realizována způsobem předpokládaným v § 13 zákona o daních z příjmu, a výdaje připadající na manželku tak měly být uznány jako výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 zákona o daních z příjmů. Dále uvedl, že jedním z dětí účastnících se této cesty byl P. H., žák internátní školy pro slabozraké; výdaje vynaložené na jeho účast měly dle stěžovatele povahu daru ve smyslu § 15 odst. 8 zákona o daních z příjmu ve znění účinném v rozhodné době. K příjmu ve výši 2 406 566, 76 Kč stěžovatel především namítl, že správce daně vycházel z nezákonně získaných důkazů, neboť o konání výslechů Ing. K. ve dnech 30. 7. a 16. 8. 2001 nebyl předem vyrozuměn. Odvolal se naopak na výpověď jmenované ze dne 21. 12. 2001, potvrzující jím uvedené skutečnosti. Podle jeho názoru se mu podařilo prokázat, že v daném případě nešlo o příjem podléhající dani z příjmů.

Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na to, že § 24 zákona o daních z příjmů umožňuje uznat pouze výdaje za spolupracující osoby podle § 13 téhož předpisu, přičemž stěžovatel neprokázal a ostatně ani netvrdil, že by jeho manželka byla spolupracující osobou dle tohoto ustanovení. Výdaje za cestu P. H. žalovaný posoudil jako dar ve smyslu § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmu, jenž nelze uznat jako výdaj nepodléhající dani z příjmu. V souvislosti s příjmem ve výši 2 406 566, 76 Kč žalovaný akceptoval námitky stěžovatele, že výslechy svědkyně Ing. K. z 30. 7. a 16. 8. 2001 byly provedeny bez jeho účasti a uvedl, že k nim jako k důkazům nebude přihlédnuto. Žalovaný vycházel ze skutečností zjištěných správcem daně a z obsahu stěžovatelova odvolání, provedl jím navržené důkazy a vycházel i z nově zjištěných skutečností. Vedle písemného prohlášení Ing. K. ze dne 22. 12. 2000 a její výpovědi ze dne 21. 12. 2001 vzal v úvahu rovněž kreditní avízo/kopii pro klienta Družstvo vlastníků Rašov o převedení částky ve výši 2 406 566, 76 Kč na účet stěžovatele vystavené dne 21. 7. 1999 Českou spořitelnou, a. s., smlouvu o zřízení a vedení termínovaného účtu stěžovatele s vkladem 500 000 Kč u Komerční banky, a. s., ze dne 8. 7. 1999, potvrzení o vinkulaci tohoto účtu na přivolení Weinviertler Sparkasse ze dne 8. 7. 1999, smlouvu o úvěru ze dne 20. 6. 1999 uzavřenou mezi společností Kronos a Weinviertler Sparkasse, prohlášení o ručitelském závazku Podpůrného a garančního rolnického a lesnického fondu, a. s., ze dne 25. 5. 1999, smlouvu o poskytnutí dotace ze dne 20. 8. 1999 uzavřenou mezi společností Kronos a Podpůrným a garančním rolnickým a lesnickým fondem a faktury č. 99317 na částku 1 282 085 Kč a č. 99318 na částku 1 505 114 Kč, obě vystavené dne 31. 5. 1999 Družstvem vlastníků Rašov jako dodavatelem pro společnost Kronos jako odběratele, k jejichž úhradě měly být prostředky z úvěru použity. Klíčovými důkazy, na něž se především stěžovatel odvolával, byly písemné prohlášení Ing. K. a její výpověď ze dne 21. 12. 2001. Podle žalovaného však tato vyjádření svědkyně byla v kontextu ostatních provedených důkazů nevěrohodná, neboť dle jmenované byly finanční prostředky z úvěru použity na jiný účel, než jaký byl uveden na fakturách a v úvěrové smlouvě. Stěžovateli se tedy nepodařilo prokázat, že výše uvedená částka připsaná na jeho účet nebyla příjmem nepodléhajícím dani.

Stěžovatel v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ohledně výdajů s cestou na Korsiku uplatnil totožný argument jako v odvolání, tedy že jeho manželka nebyla spolupracující osobou dle § 13 zákona o daních z příjmu, přičemž však z § 24 odst. 2 písm. k) uvedeného zákona nevyplývá, že by jako výdaje vynaložené v souvislosti

s podnikatelskou činností bylo možné uznat pouze výdaje těchto osob. Ohledně příjmu ve výši 2 406 566, 76 Kč pak uvedl, že již existencí smlouvy o úvěru, vinkulací vkladu ve výši 500 000 Kč a posléze též výpovědí svědkyně byla prokázána povaha tohoto příjmu. Současně připustil, že „účetně jednal neobratně“, dovolával se však § 2 odst. 7 daňového řádu, podle kterého mají být právní úkony nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně posuzovány podle jejich skutečného obsahu, jsou-li zastřeny stavem formálně právním a liší se od něj. Stěžovatel též namítl, že v odvolacím řízení navrhoval provedení důkazu účetnictvím Družstva vlastníků Rašov, čemuž žalovaný nevyhověl, neboť likvidátor družstva nebyl schopen účetnictví poskytnout. O výslechu likvidátora dne 12. 5. 2005 u Finančního úřadu v Blansku nebyl předem vyrozuměn a namítl proto nezákonnost tohoto důkazu.

Městský soud žalobu stěžovatele zamítl s odůvodněním, že pokud v případě cesty na Korsiku nerozdělil příjmy a výdaje související s činností manželky tak, jak stanoví § 13 zákona o daních z příjmu, byl vyzván k prokázání toho, že tyto výdaje byly skutečně vynaloženy za účelem dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmu a ne jako výdaje na osobní potřebu. Stěžovatelem předložené soudní rozhodnutí ohledně bezpodílového spoluvlastnictví manželů ani dohoda o spolupráci neprokazovaly, že se v daném konkrétním případě jeho manželka skutečně podílela na činnosti cestovní kanceláře. Jelikož jiné důkazy stěžovatel nepředložil, městský soud této námitce nevyhověl. V případě příjmu na stěžovatelově účtu ve výši 2 406 566, 76 Kč soud připomněl, že bylo povinností jmenovaného prokázat charakter uvedeného příjmu. Stěžejním důkazem, o nějž stěžovatel svá tvrzení opíral, bylo písemné prohlášení svědkyně ze dne 22. 12. 2000, její výpověď ze dne 21. 12. 2001, a písemné prohlášení ze dne 31. 3. 2006. Svědectví Ing. K. však nebylo věrohodným, neboť poskytnutá vysvětlení byla v rozporu se skutečnostmi plynoucími z úvěrové smlouvy, že peněžní prostředky měly být poukázány přímo na účet společnosti Kronos, a že měly být použity na nákup provozních prostředků. Nevěrohodnost dotyčné soud dovodil rovněž z toho, že v průběhu daňového řízení neposkytla součinnost, nereagovala na výzvy finančního úřadu. Jelikož stěžovatel nepředložil jiné důkazy, které by jednoznačně prokazovaly jeho tvrzení, ztotožnil se soud se závěrem žalovaného, že se jmenovanému nepodařilo prokázat, že předmětný příjem nepodléhal dani z příjmu. Soud též poznamenal, že správce daně i žalovaný dostatečně zjistily skutkový stav i přesto, že osoby jednající za Družstvo vlastníků Rašov a společnost Kronos nebyly schopny poskytnout účetní doklady těchto subjektů. K námitce směřující proti nepřítomnosti stěžovatele při výpovědi likvidátora Družstva vlastníků Rašov soud uvedl, že dotyčný nebyl ve věci slyšen jako svědek, ale pouze v souvislosti s nemožností předložit účetnictví družstva, pročež nebyla účast stěžovatele nutná.

Nejvyšší správní soud musel nejprve zvážit, zda je kasační stížnost projednatelná v celém rozsahu. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel kasační stížnost opírá mimo jiné o námitku, že správce daně i žalovaný učinili závěr o nevěrohodnosti jím navržené svědkyně na základě jejích výpovědí z 30. 7. a 16. 8. 2001, o nichž ho však předem neinformovali, a svá rozhodnutí tak založili na nezákonně získaných důkazech, aniž by ovšem tuto námitku uplatnil již v předchozím řízení před městským soudem. Je třeba rovněž podotknout, že stěžovatel nezákonný

postup při získání těchto výpovědí namítl v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, přičemž žalovaný tuto námitku akceptoval do té míry, že k předmětným výpovědím nepřihlédl jako k důkazům a vycházel pouze z výslechu ze dne 21. 12. 2001; předmětem tohoto výslechu však byly i výpovědi svědkyně z 30. 7. a 16. 8. 2001, přičemž byla dotyčná dotazována na rozpory mezi těmito výpověďmi a jejím písemným prohlášením ze dne 22. 12. 2000. Stěžovatel, jenž byl tomuto výslechu přítomen, proti uvedenému postupu žalovaného v průběhu odvolacího řízení ani v žalobě ničeho nenamítal, ačkoliv mu v tom nepochybně nic nebránilo. Městský soud se touto věcí nezabýval, neboť se nejednalo o otázku, jíž by byl povinen posuzovat z moci úřední. Nejvyšší správní soud proto shledává tuto námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

Ve zbytku důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítá, že se městský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami, a že v případě nákladů vynaložených na cestu na Korsiku přes jeho námitky a bez náležitého odůvodnění převzal závěry žalovaného. Stěžovatel tedy poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Touto námitkou je nutné se zabývat v první řadě, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího soudního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71; veškerá zde citovaná judikatura zdejšího soudu je dostupná rovněž z www.nssoud.cz).

Rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Obdobně je rozhodnutí soudu zatíženo nepřezkoumatelností v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, přičemž se ale nevypořádá s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 – 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44).

V nyní projednávané věci stěžovatel v žalobě v souvislosti s cestou na Korsiku uvedl, že mu jeho manželka v rámci podnikání vypomáhá pouze neformálně a nikoliv jako spolupracující osoba podle § 13 daňového řádu, přičemž vyslovil názor, že za výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 zákona o daních z příjmu lze považovat i výdaje jiných osob, než uvedených v § 13 daňového řádu, pokud se na činnosti podnikatele podílí. Městský soud uvedený žalobní bod nepřehlédl, ale v rekapitulační části rozsudku provedl jeho shrnutí, zatímco ve vlastním odůvodnění

podrobněji rozvedl, z jakých důvodů nelze náklady na cestu stěžovatelovy manželky na Korsiku považovat za výdaje podle § 24 zákona o daních z příjmu, a proč tedy tuto námitku nepovažoval za důvodnou. Městský soud vzal v úvahu i všechny ostatní stěžovatelem uvedené skutečnosti a právní argumenty, a to jak ve vztahu k cestě na Korsiku, tak i v souvislosti s příjmem ve výši 2 406 566, 76 Kč, s nimiž se rovněž v odůvodnění rozsudku vypořádal. Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel je též přesvědčen, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, pročež mělo být jeho rozhodnutí městským soudem zrušeno. Při posouzení této námitky musí zdejší soud vycházet v první řadě z toho, že s výjimkou výše uvedené nepřípustné námitky směřující proti nezákonnosti výslechů svědkyně Ing. K. z 30. 7. a 16. 8. 2001 jsou výtky stěžovatele vůči způsobu a výsledkům zjišťování skutkového stavu žalovaným jen velmi obecné; tomu odpovídá i rozsah jejich posouzení Nejvyšším správním soudem.

Žalovaný v odvolacím řízení vycházel ze zjištění správce daně a ze skutečností uvedených stěžovatelem v odvolání, přičemž přistoupil rovněž k doplnění daňového řízení podle § 50 odst. 3 daňového řádu. Stěžovatel tvrdil, že se v případě částky ve výši 2 406 566, 76 Kč připsané na jeho účet nejednalo o příjem podléhající příslušné dani, nýbrž o prostředky z úvěru společnosti Kronos, které posléze v hotovosti předal jednatelce této společnosti. Podle § 31 odst. 9 daňového řádu, jenž stanoví, že: „*(d)aňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván*“, leželo důkazní břemeno ohledně výše uvedeného tvrzení na stěžovateli. V tomto smyslu se nelze ztotožnit s názorem stěžovatele, že by byl požadavek na prokázání tvrzených skutečností dle výše citovaného ustanovení v jeho případě nepřiměřený. Z judikatury zdejšího soudu ostatně vyplývá, že pokud: „*(...)daňový subjekt v daňovém řízení neprokáže jím tvrzené skutečnosti, nelze dovozovat, že tyto skutečnosti naopak musí prokázat správce daně, a pokud tak neučiní, dospět k závěru, že rozhodnutí správce daně bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění*“ (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 32/2007 – 84).

Stěžovatel k prokázání tohoto tvrzení navrhl vyslechnout jednatelku společnosti Kronos, jež od něj peníze v hotovosti údajně převzala. Věrohodnost její výpovědi však byla žalovaným po doplnění dokazování o nové skutečnosti úspěšně zpochybněna, a jelikož jmenovaný nepředložil jiné důkazy, které by jednoznačně prokazovaly pravdivost jeho tvrzení (např. písemné potvrzení o převzetí předmětné částky Ing. K. jako jednatelkou společnosti Kronos opatřené razítkem společnosti a vystavené v den převzetí, případně účetní doklady společnosti Kronos, k nimž Ing. K. jako jednatelka nepochybně měla přístup, a v nichž by přijetí prostředků z úvěru muselo být zaznamenáno), dospěl žalovaný k závěru o neunesení důkazního břemene a odvolání zamítl. Městský soud se otázkou věrohodnosti v odůvodnění rozsudku dostatečně zabýval, přičemž nad rámec důvodů uvedených již v rozhodnutí žalovaného dále zdůraznil, že Ing. K. neposkytla správci daně potřebnou součinnost, neboť nereagovala na jeho výzvy a nebyla schopna předložit účetní doklady společnosti Kronos. I k těmto skutečnostem přihlédl při přezkoumání závěru žalovaného o její nevěrohodnosti; stěžovatel však, jak již bylo výše uvedeno, v kasační stížnosti namítl nedostatečné objasnění skutkového stavu žalovaným pouze v obecné

rovině, aniž by, s výjimkou výše uvedených nepřípustných námitek směřujících proti výslechům svědkyně z 30. 7. a 16. 8. 2001, výslovně brojil proti konkrétním důvodům, o něž žalovaný či soud opřely závěr o její nevěrohodnosti. Ani námitka nedostatečně či nesprávně zjištěného stavu věci proto nemůže být shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadený rozsudek městského soudu není stižen nepřezkoumatelností, a že v řízení před žalovaným nebyla zjištěna pochybení, pro která měl městský soud jeho rozhodnutí zrušit. Proto nebyla shledána důvodnou žádná z přípustně uplatněných kasačních námitek podle § 103 odst. 1 písm. b) ani podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu